

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΡΟΣΗΣ

(ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ)

Περὶ τὰ τέλη τοῦ ἀπριλίου ἔτους 1882, τῇ 6ῃ τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας, ἥς ὑπὸ τὸ γλυκὺ καὶ ζεῖδωρον κλίμα μάτην ἐπέζητησε τὴν ἀνάγκησιν τῆς κλονηθείσης αὐτοῦ υγείας, παρέδιδε πρὸς τὴν αἰωνιότητα τὴν νοσταλγοῦσαν ψυχὴν, μακρὰν τῶν φίλων καὶ τῶν συμπαθειῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ὑπὸ τὰς ἀλγεῖνας τῆς ξένης ἐντυπώσεις, ἐν τῶν ἐπιζηλοτέρων σεμνομάτων τῆς ἀνεγεννωμένης παρ' ἡμῖν τέχνης, ὁ πολὺκλαυτος *Λεωνίδας Δρόσης*.

Ἐν Ἀθήναις ἀψάμενος τῶν ποσῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐνεγράφη, μετὰ ἔτι ὧν, ὡς σπουδαστὴς τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ Σχολῇ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνου Ἐρρίκου Σίγγελ ὑπέκων τῇ ἐμπύτῳ πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας κλίσει, ἐνθα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιδείξῃ ζωηροτάτην καὶ γόνιμον φαντασίαν, λεπτήν τοῦ καλοῦ αἴσθησιν, ἐμπνευσιν ὑψηπετῆ, καὶ

ᾧ τινι ἑτέρῳ ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, δι' οὗ προσφυῶς καλλιερ-
 γηθέντων βραδύτερον, ἔμελλε νὰ πλουτίσῃ τὴν σύγχρονον πενιχρὰν
 τέχνην δοκιμωτάτοις καὶ εὐφύεσιν ἔργοις. Μαθητὴς ἔτι ἐξεργά-
 σατο ἐπιτυχῶς προτομὴν ἐκ χαλκοῦ τοῦ ἐνδόξου ναυάρχου Μιαού-
 λη, μεθ' ἣν ἐξεπόνθησεν ἀνδριάντα. βρασιλίδι ἡμφισμῆνον στολῆ,
 τοῦ ἀειμνήστου βασιλέως Ὀθωνος, ἐφελευσας εἰλικρινεῖς παρὰ
 τῶν εἰδότην ἐπίνους ἐπὶ τῇ εἰκονισθείσῃ ὁμοιότητι, τῇ φυσικό-
 τητι τῶν γραμμῶν καὶ τῇ ἀνατομικῇ ἀκριβείᾳ. Μετ' ἐπταετείς
 συνεχεῖς σπουδὰς ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, ἔνθα διεκρίνετο ἀείποτε
 βραβεύμενος καὶ ἐπισπώμενος τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν
 τῶν προϊσταμένων, ἀπειτάλη, εἰκοσαέτης ἤδη εἰς Μόναχον ὑπὸ
 τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, διδούσης τὸν καλλιτεχνικὸν σπιν-
 θῆρα τοῦ νεοῦ σπουδαστοῦ καὶ ἀξιοσάσης αὐτὸν γενναίας προσ-
 τασίας. Διαγωνισθεὶς αὐτόθι μετὰ πολλῶν ἑτεροεθνῶν συπου-
 δαστῶν ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου καὶ μεταλλίου ἐπὶ τῷ κομ-
 ψῷ καὶ χαριεστάτῳ ἀγάλματι τοῦ Δαυὶδ. ὅπερ ἐφιλοτέχνησε μετ'
 ἐξαιρετικῆς φιλοκαλίας, τηρήσας ἀπταιστους τοὺς ἀναλογικοὺς
 ὄρους καὶ ἐπιχύσας δι' ἐπιτυχῶν γραμμῶν καλλονὴν καὶ χάριν
 καὶ ἔκφρασιν. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ ἐπσφοράγιζε τὴν καλλιτεχνι-
 κὴν τοῦ Δρόση φύσιν, ἀνατυπωθὲν ἐν χαλκογραφίᾳ ἐν πλείστοις
 ἀντιτύποις, ἔτυχε εὐρωπαϊκῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἐν Μονάχῳ διέ-
 τριψε μελετῶν καὶ ἐργαζόμενος ἐπὶ τετραετίαν, τυχὼν δαψιλοῦς
 προστασίας ὑπὸ τοῦ βαρῶνος Σίμωνος Σίνα, ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς
 ἐνισχύοντος τὸν εἰς κρείττονας καλλιτεχνικοὺς ἀγῶνας ὁρῶντα
 νέον. Μεθ' οὗ εἶτα μετέβη εἰς Λονδίνον, Παρισίους καὶ Ῥώμην,
 ἔνθα συνέστησε ἴδιον σπουδαστήριον, διανύσας τὴν ὠραιότεραν πε-
 ρίον ἐκεῖνο ἔργον, τὴν *Πηνελόπην*, ὅπερ προσεποιήσατο αὐτῷ
 ἀδιαφιλονείκητον δόξαν, βραβευθὲν διὰ χρυσοῦ μεταλλίου με-
 τέπειτα κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις τῷ 1867 παγκόσμιον ἔκθεσιν. Ἐν
 Ῥώμῃ, ἔχων ὡς ὑπόδειγμα τὰ σεπτὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας κλασι-
 κῆς τέχνης, εἰς ἧς τὸ μυστήριον ἐνεβάθυνεν, ἐποίησε καὶ ἕτερα ἐ-
 πίσης περικαλλῆ ἔργα, ἦτοι τὸν *Ἀχιλλέα*, τὰ λαμπρὰ συμπλέγματα
 τοῦ ἀετώματος τῆς ἐν Ἀθήναις Σιναίας Ἀκαδημίας, τὸν *Ἀλέξαν-
 δρον*, τὸν *Διόνυσον* τὸν *Σάτυρον*, τὴν *Σαπφῶ* καὶ ἕτερα φιλοτεχνή-
 ματα, ἐφ' οἷς ἤρατο νέα πάλιν βραβεῖα ἐκτεθεισὴν εἰς τὴν ἐν Βιέν-
 νῃ ἔκθεσιν, τιμηθεὶς συγχρόνως καὶ διὰ παρασῆμου ὑπὸ τῆς Αὐ-
 στριακῆς Κυβερνήσεως. Κληθεὶς εἶτα ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνή-
 σεως, ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας δεχθεὶς τὴν προσεγεχθεισάν αὐτῷ
 θέσιν καθηγητοῦ τῆς Γλυπτικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ Σχολῇ, παρ' ἧ

ἡ εὐμέθοδος αὐτοῦ διδασκαλία ἀφθόνους καὶ ἀγλαοὺς ἀπεκόμισε καρπούς. Τῷ 1872, συνεπέα διαγωνίσματος, ἐνστάλη τὴν κατασκευὴν τοῦ Βαρθακειοῦ μνημείου, ἤτοι τοῦ εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος ἀνδριάντος τοῦ Βιρβάρκη, μετὰ τῶν τεσσάρων ἀλληγοριῶν, προσωποποιουσῶν τὴν Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα, τὴν Ἱστορίαν, τὴν Σκέψιν καὶ τὴν Ναυτιλίαν. Ἐκ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἔργων εἰσι τὰ δύο ὑπερμεγέθη ἐν τῇ Σιναίᾳ Ἀκαδημία ἀγάλματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, τὰ ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ», πλήν τῆς εἰκόνης τοῦ ἐξόχρου καλλιτέχνου δημοσιευόμενα, καὶ τὰ μέλλοντα νὰ κοσμήσωσι τὰς ἐξέδρας τῶν προπυλαίων αὐτῆς, τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος. Ἐσχάτως εἶχε λάβει τὴν ἐντολὴν νὰ ἐξεργασθῆ τὸ μνημεῖον τοῦ Καποδιστριαίου ἐν ὑπερφυσικῷ μεγέθει, ὅπερ ἔμελλε νὰ στηθῆ ἐν μιᾷ τῶν πλατειῶν τῆς Κερκύρας, μὴ προφθῆς ν' ἀγάγῃ αὐτὸ εἰς πέρας, κατλιπὼν μόνον τὴν ἰδέαν τοῦ ἔργου ἐν κομψοτάτῳ προπλάσματι, ἐκτελεσθησομένην πιθανῶς ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ἀκριβῶς τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου τοῦ ἔτους τούτου ἐν Χίτσιγκ, ἐγγὺς τῆς Βιέννης, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ὁ περιφανῆς δανὸς ἀρχιτέκτων Χάγκεν ὁ ποιητὴς τοῦ κτιρίου τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας.

Τοιοῦτος ἐν μικρογραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ καλλιτεχνικὸς βίος τοῦ προῶως μεταστάντος ἀπ' ἡμῶν Λεωνίδου Δρόση, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ὀπίου ἡ μόλις ἠβῶσα παρ' ἡμῖν τέχνη χωρφανίσθη τοῦ σεμνοτέρου αὐτῆς ἐγκαλλωπίσματος. Καὶ ἤθελεν ἀναντιρρήτως ἐκπονήσει καὶ ἕτερα καλλιτεχνικὰ ἔργα καὶ δριψεὶ πλειοτέρας δάφνας ἐν τῇ εὐγενεῖ σταδιοδρομίᾳ, καθ' ἣν πολλοῖς ἐτίμησε τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, εἰ μὴ ἀφῆραπαζεν αὐτὸν ὁ θάνατος ἐν τῇ ἀκμῇ εἰσέτι τῆς καλλιτεχνικῆς δόξης.

Ἀθήνησι, 23 Ὀκτωβρίου 1883.

— Ἡ κίνησις τοῦ ἔτους τούτου ἀναγράφει καὶ τὴν κατ' αὐτὰς τελεσθεῖσαν Βρασιλιανὴν ἔκθεσιν, τῇ εὐγενεῖ καὶ εὐστόχῳ μερίμνῃ τοῦ κ. Ὁθ. Α. Λεονόρου γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Βρασίλιᾳ, ἀνδρὸς ποικίλης παιδείας καὶ ἀγαθῶν ἐξέσεων. Ἡ ἔκθεσις αὕτη εἶνε ἡ δευτέρα παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, μετὰ τὴν τῇ ἀρίστη ἐπιμελείᾳ τοῦ πρωτίτου παρ' ἡμῖν φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσῶ», συγκροτηθεῖσαν κατὰ τὴν ἀτασῆ Μοῦου καλὴν Ἐκθεσιν τῶν Ἀυθίων. Δυστυχῶς περὶ τῆς Βρασιλιανῆς Ἐκθέσεως, περὶ τῆς ἄλλως σύμπαρ ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἰκανὰ ἔγραψεν, οὐδὲν ὡς ἑλλείψει γώρου δυνάμει ν' ἀναγράψωμεν, καὶ τοι περὶ αὐτῆς κάλλιστον ἐπερόθη ἡμῖν ἄρθρον.